

JØRN LIER
HORST

V SIETI

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. Kľúčový svedok
2. Zmiznutie Felicie
3. Keď sa more upokojí
4. Jediný
5. Šarha
6. Až na samé dno
7. Na zimu zatvorené
8. Poľovné psy
9. Jaskynný muž
10. Zaslepenosť
11. Súmrak
12. Katharinin kód
13. Zadná izba
14. Zlo
15. Prípad 1569
16. V sieti

Séria Blix & Rammová:

1. Bod nula
2. Dymová clona
3. Neumieraj mladá

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis
5. Operácia Letný ostrov*

* vychádza na jeseň 2022

JØRN LIER
HORST

V SIETI

Z nórciny preložila Zuzana Demjánová

premedia

Edícia LABYRINT, 46. zväzok

This translation has been published with the financial support of NORLA

Jørn Lier Horst
V SIETI

Copyright © Jørn Lier Horst 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Zuzana Demjánová, 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia
All rights reserved
ISBN 978-80-8242-049-7

1

Mail sa objavil na jeho obrazovke v piatok 8. decembra o 15.37 h.

Wisting čakal na odpoveď zo súdu. Väčšinu dňa strávil na pojednávaní. Prokurátor požadoval štvortýždňovú preventívnu väzbu a on bol zvedavý, či ju sudca schválil.

No správa, na ktorú sa pozeral, sa týkala niečoho iného.

Šlo o preposlaný mail. Kým ho Mikkelsen z registra trestných vecí posunul jemu, prečítali si ho ďalší štyria ľudia.

Predmet bol napísaný po anglicky. *Otázka k potenciálnej udalosti či nehode.*

Wisting sa pozrel na hodiny a niečo nesúhlasne zamrmlal. Mikkelsenovi šlo len o to, aby si pred víkendom upratal na stole a vyhodil zo schránky prijatých správ, čo sa dá.

Pripísal k mailu: *vyriešiť na miestnej úrovni.*

Odosielateľom bola Michelle Norrisová, uviedla aj svoje zahraničné telefónne číslo. Znepokojovalo ju, že od 30. novembra nevie nič o svojej kamarátke. Dovtedy spolu komunikovali cez internet niekoľkokrát za deň, no ona sa náhle odmlčala.

Na internetovom fóre, kde sa stretávali, sa jej kamarátka prihlasovala pod menom Astria. V profile uvádzala, že pochádza z Nórska a má tridsaťdva rokov. Michelle po nej pátrala na vlastnú päsť a zistila, že pravdepodobne býva v Staverne. Chcela sa skontaktovať s miestnou políciou, lebo sa obávala, že sa Astrii niečo stalo.

Podobné správy neboli nezvyčajné. Prirodzene sa líšili formou,

okolnosťami a vzťahom k potenciálne nezvestnej osobe, no toto bolo výnimočné. Odosielateľka v podstate nepoznala Astriinu identitu.

Wisting si prečítal celý mail ešte raz. Keby v priebehu minulého týždňa bola zahynula pri nejakej nehode tridsaťdvaročná žena, tak by o tom vedel, no aj tak to rýchlo preveril v systéme. Polícii nahlásili dve úmrtia. Jedným bolo predávkovanie známeho narkomana. Jeho zložku mal Wisting v kancelárii na hrbke spolu s ďalšími spismi. Bude tam ležať dovtedy, kým mu súdny lekár nepošle pitevnú správu. Druhým úmrtím bola samovražda. No narkoman i samovrah boli muži.

Došlo aj k niekoľkým nehodám. Minulý týždeň začalo snežiť, väčšinou to teda boli dopravné nehody, ale spomenul si aj na pracovný úraz v prístave, kde jeden chlap uviazol medzi akýmsi strojom a kontajnerom. Druhý úraz utrpela žena obsluhujúca recyklačné zariadenie, dostala sa do kontaktu so žieravinou a poleptalo jej ruku.

Nič z toho sa nehodilo na to, o čom písala Michelle Norrisová.

V schránke prijatých správ sa objavil ďalší mail. Schválili im štrnásťdňovú preventívnu väzbu. Súd podporil obhajcu, ktorý argumentoval tým, že počas vianočných a novoročných sviatkov sa bude aj tak vyšetrovať v obmedzenom režime a že by bolo neprimerané, keby napriek tomu obžalovaného držali vo väzení.

Určili aj ústav, kam ho umiestnia – do väznice v Ringerike. Wisting rýchlo vypísal príkaz na transport väzňa a vrátil sa k mailu od Michelle Norrisovej. V stručnej odpovedi sa ju pokúsil – po anglicky – upokojiť tým, čo zistil v policajných registroch. *Nič nenaznačuje, že by sa vašej kamarátke niečo prihodilo*, ubezpečil ju.

Keď mail poslal, odhlásil sa zo systému.

Vonku začalo znova snežiť.

Zvesil bundu, čo visela na vešiaku za dverami, a omotal si okolo krku šál.

Ešte pred tým, ako za sebou zavrel dvere svojej kancelárie, sa pozrel na počítač a zišlo mu na um, že mal dodať aj čosi v tom zmysle, že niet dôvodu, aby sa znepokojovala – aspoň teda on a ani polícia o žiadnom nevedeli.

Napredoval len pomaly. Pluh rachotil arazil si cestu cez masu snehu, pričom ho odhadzoval vysokým oblúkom nabok.

Arnt Skaret sústredene pracoval s volantom a prevodovou pákou. Cesta cez Askeský les bola úzka. Čerstvý sneh sadal na biele kopy pri krajnici a kde-tu sa stihli hĺby zvaliť znova na vozovku. Veľké snehové vločky sa vznášali v tme pred prednými reflektormi. V oranžových kuželoch svetla sa mu zdalo, akoby iskrili. Sneh sa mu lepil na predné sklo a stierače ho odtláčali preč, no aj tak nevidel celkom zreteľne pred seba. No túto cestu poznal ako vlastnú dľaň a ľahko sa zorientoval aj bez snehových stĺpikov.

Z autorádia sa ozývala tichá hudba. The Boss. *We learned more from a three-minute record than we ever learned in school.*

V diaľke sa objavili svetlá auta, ktoré šlo v protismere. Skaret trochu ubral plyn a pritisol sa viac k pravej krajnici. O veľké vozidlo sa obšuchli konáre stromov. Na okamih bol oslepený, nevidel, čo sa deje pred pluhom.

A potom bol znova na ceste sám.

Pravou rukou nahmatal termohrňček.

Bol prázdny.

Doliať si bude môcť, až keď bude na rovnejšom úseku.

Tesne pred Helgeroaskou cestou stretol ešte jedno auto. Menšiu dodávku, ktorej nefungovalo jedno predné svetlo.

Na križovatke pri Foldviku spomalil, odbočil doľava. Kolesá s reťazami sa zaborili do zasneženej vozovky.

Cez cestu prebehla líška. Otočila hlavu a pozrela sa na nákladné auto. Stihol zazrieť, ako sa jej v očiach zrkadlia predné svetlá, potom sa zviera rozbehlo a zmizlo.

Sivý caddy stál ešte stále na odstavnom pruhu za manvickými statkami. Všimol si ho v prvý večer, keď vyrazil s pluhom na cestu. Pod snehom ho už takmer nebolo ani vidieť.

Skaret odbočil a zastavil za autom. Ťažko povedať, či sem niekto zišiel z cesty nechtiac a zapadol, alebo či ho sem odparkovali, aby nezavadzalo v premávke.

Tak či onak bude náročné dostať ho znovu na cestu. Sneh ho obalil ako hrubá deka.

Položil si termohrnček medzi nohy a odkrútil viečko. Načiahol sa za termoskou, ktorá ležala na sedadle, a nalial si kávu.

Pozrel sa na prístrojovú dosku. Vonku bolo mínus tri stupne. Včera sa oteplilo. Ak bude naďalej také počasie, ako je teraz, je dosť možné, že sneh sa zmení na dážď.

Po dvoch dúškoch kávy sa ohlásil jeho mechúr. S povzdychom vyskočil z kabíny a postavil sa tak, aby ho krylo auto. Zamyslene sledoval, ako sa teplý prúd moču zarezáva do snehu.

Keď skončil, zodvihol pohľad a pozrel sa na les. Stromy pri ceste boli obťažkané snehom, vyzerali akosi okrúhlejšie. Za nimi bola len tma.

Po ceste prešiel autobus a Skaret sa sklonil, aby si umyl ruky v snehu.

Caddy, ktorý parkoval kúsok pred ním, bol taký ten typ auta s dlhým nákladným priestorom. Caddy Maxi. Spomenul si, že taký istý mal jeden z bratov Hofsteinovcov, ale to už bolo dávnejšie.

Skaret pracoval na cestách už takmer štyridsať rokov. Stalo sa, že narazil na ukradnuté vozidlá. Možno bolo aj toto auto ukradnuté.

Vybral si z kabíny auta baterku a cez záveje sa k nemu prebrodil. Odhrnul rukou sneh z bočného okna, namieril kužeľ svetla dovnútra a naklonil sa ku sklu pokrytému námrazou.

Auto bolo prázdne. Posvietil na volant. Zo zapaľovania neviseli kľúče a nevidel ani žiadne drôtky pod ním, ktoré by mohli naznačovať, že ho našartovali inak, než ako sa má.

Na spätnom zrkadielku visel krucifix a na sedadle pre spolujazdca ležalo plastové vrečko. Potočil trochu s baterkou. Na podlahe ležala deka a niekoľko prázdnych fľašiek.

Nákladný priestor bol zatvorený, bez okien. Skaret obišiel auto a skúsil zamykať dvermi. Zamknuté. Sklonil sa a obúchal sneh z poznávacej značky. Bola špinavá, ale už na prvý pohľad nebola nórska.

Ani sa nečudujem, že tu skončil, pomyslel si.

Pozrel sa na ľavé koleso. Presne, ako predpokladal. Letné pneumatiky. V takomto počasí nepomôže ani pohon na všetky štyri kolesá. Pokrútil hlavou. Auto tu ostane až do jari, ak ho niekto predtým neodtiahne.

Včera si upiekol pizzu z mrazničky, polotovar. Niekoľko kúskov mu ostalo v chladničke, prikryl ich plastovou fóliou. S povzdychol si naložil na tanier tri.

Kým sa sklený tanier v mikrovlnke otáčal, pristúpil k oknu a vyzrel von. Na ulici šantilo niekoľko detí na lopáročoch.

V Lininom dome sa nesvietilo. Bola už tri dni preč a vrátiť sa mala až zajtra. Keď prestane snežiť, musí tam zájsť a odhrnúť sneh, aby sa dostala na príjazdovú cestu.

Odniesol si tanier do obývačky. V dome bolo tichšie než zvyčajne. Sneh stlmil všetky zvuky doliehajúce zvonka a on zapol rádio len preto, aby zahnal pocit samoty, ktorý ho náhle zaplavil.

Keď dojedol, rozhodol sa, že si prečíta noviny na internete a zobral do ruky iPad. Vtom sa mu na displeji ukázala notifikácia, že má nový mail. Od Michelle Norrisovej.

Odpovedala mu na to, čo jej napísal pred hodinou, zmenila však predmet na *Regarding Austria*.

Na úvod mu poďakovala, že tak rýchlo zareagoval, a písala, že kým sa spojila s ním, prečítala si pomocou Google prekladača titulky všetkých miestnych internetových novín, aby zistila, či sa neudialo niečo, čo by naznačovalo, kam sa podela jej kamarátka.

Rada by som vám poskytla niekoľko dodatočných informácií, aby ste pochopili, že mám skutočne dôvod na obavy, písala.

S Astriou sme sa spoznali v internetovej skupine, ktorá vyšetroje vraždu Ruby Thompsonovej. Ruby bola moja kamarátka a niekto ju 16. apríla v Sant Joan de Palamós v Španielsku zabil. Vraždu vyšetrovalo gironské policajné oddelenie, ale nedospeli k žiadnemu záveru. Pred tromi mesiacmi som založila crowdsolvingovú webstránku, kam som umiestnila všetky dostupné informácie o Rubinej vražde. Chcela som sa týmto spôsobom a prostredníctvom sociálnych médií obrátiť na ľudí, ktorí niečo vedeli, ale zároveň ma zaujímali aj iné názory na tento prípad. Jej vraždou sa zaoberá vyše sto ľudí – bez akejkoľvek kompenzácie či vyhladky na odmenu. Najhorlivejšie sa však vyšetrovaniu venovala skupina asi desiatich osôb. Austria bola

jednou z nich. Pustila sa do analýzy obsiahleho obrazového materiálu. Naposledy sa ohlásila skupine s tým, že narazila na niečo zaujímavé a potrebuje nejaký čas na vyvodenie záveru.

Mnohí prispievatelia na vyšetrovateľskom fóre sú anonymní. Na používateľskom profile Astrie je uvedené len, že je tridsaťdvaročná Nóрка, že študovala dátovú vedu a profesionálne sa venuje simulovaniu výrobných procesov v priemysle. Z toho, čo spomínala v četoch, bolo zrejme, že žije sama. Spomenula aj, že jej rodina má v Palamóse dom. Bola tam počas veľkonočných prázdnin, keď Ruby zavraždili, a na fórum natrafila, keď neskôr hľadala na internete informácie o vražde. Pri používateľskom mene sa zrejme inšpirovala gréckou mytológiou. Ako mailovú adresu uviedla realAstria@gmail.com, pokúšala som sa ju pohľadať na internete, no použila ju len na našej stránke.

Michelle priložila aj Astriinu profilovú fotografiu, ktorú zverejnila, keď sa registrovala na vyšetrovateľskom fóre.

Okrem nej našiel v prílohách aj záber z máp Google. Bolo na nej to isté pozadie, len z iného uhla. Wisting to miesto poznal. Záber bol zo stavernského prístavu, práve pršalo a tipoval, že ho spravili niekedy medzi aprílom a septembrom. Žena na fotografii mala šortky, klobúk do dažďa, pršíplášť a gumáky. Tmavozelený klobúk jej zakrýval čelo a ani do očí jej nebolo vidieť.

Uvažoval, ako prišla Michelle na to, že záber je zo Stavernu a mimovoľne sa sklonil celkom k tabletu. Všimol si kamennú vežičku na ostrove Citadelløya. Bol to svojím spôsobom orientačný bod, ale poznali ho len miestni alebo turisti, ktorí ho navštívili. Michelle nebola ani jedno. Na fjorde za jej chrbtom však kotvilo niekoľko plachteníc a prielivom práve prechádzal trajekt, ktorý v lete vyrážal k ostrovom.

Priložil k obrazovke dva prsty, zväčšil záber. Písmená na kabíne trajektu sa dali teraz celkom jasne prečítať. M/S Viksfjord.

Keď ho vyťukal do vyhľadávacieho políčka, Google mu ponúkol zoznam relevantných stránok – všetky nejakým spôsobom súviseli so Stavernom.

Michelle Norrisová uzavrela mail tým, že hoci sa Astria odfotovala v Staverne, nemusí to nutne znamenať, že tam aj býva.

Naozaj sa o ňu bojím, písala a spýtala sa, či by mohla Wistinga poprosiť o podrobnejšie prešetrenie.

Wisting si prečítal jej mail ešte raz. Niektoré pojmy boli preňho celkom nové. *Citizen detectives* a *crowdsolving*. Počul o *crowdfunding* a vedel, že zahrňa skupinu ľudí, ktorí spoja svoje finančné prostriedky, aby zrealizovali nejaký spoločný projekt. Norrissová spravila niečo podobné. Založila stránku, kde sa mohli stretávať *spoluobčania vyšetrujúci na vlastnú päsť* a mohli nejako prispieť k vyriešeniu vraždy jej kamarátky. To, že vystopovali profilovku členky ich skupiny až do Stavenu, svedčilo o nezanedbateľnej miere ich schopností.

V princípe šlo o to isté aj v televíznych reláciách, v ktorých sa rozoberali nevyriešené prípady a záznamy z bezpečnostných kamier – tiež v nich apelovali na amatérskych detektívov. Wisting mal s tým dobré skúsenosti. Bez ohľadu na kvalitu kamerového záznamu sa vždy našiel niekto, kto vedel, o aké auto ide, a kedy bolo vyrobené, akú značku oblečenia má na sebe dotýčny a stávalo sa dokonca aj to, že niekto odhalil maskovanú osobu len na základe toho, ako sa pohybovala.

Chvíľu sedel a uvažoval o informáciách, ktoré sa práve dozvedel. Zrejme neexistoval žiaden dôvod na obavy. Nórsko nie je veľká krajina a v podstate každá vražda sa dostane do médií. A nezvestná tridsiatnička? To bol vynikajúci materiál na článok. Nikde sa však o nej nepísalo.

Pri zisťovaní Astriinej identity sa nemali veľmi čoho chytiť. Pomohla by mu IP-adresa počítača, ktorý používala, keď sa prihlasovala do diskusného fóra. Navyše Michelle spomenula, že jej rodina má v Palamóse dom. To bolo niečo konkrétne.

Michellina mailová adresa mala príponu .au. Akosi vychádzal z toho, že je Španielka, ale zrejme to tak nebolo. Napísala mu aj svoje telefónne číslo. Wisting si vygooglil predčísle krajiny a zistil, že býva v Austrálii.

Pozrel sa na hodiny. V Austrálii bola noc. Znova otvoril Google a napísal do vyhľadávacieho políčka: *Ruby Thompsonová*. Pripísal aj meno mesta, kde ju zabili. Ako prvé sa mu načítali na obrazovku

odkazy na články v španielskych novinách, ale našiel aj množstvo odkazov na anglické a austrálske médiá.

Ruby Thompsonová bola mladá, drobná žena s plavými vlasmi, okrúhrou tvárou a peknými, modrými očami. Bola z južnej Austrálie a počas dovolenky v Európe ju našli zavraždenú na jednej španielskej pláži. Zatkli britského backpackera, ktorého stretla cestou, ale po troch týždňoch vo vyšetrovacej väzbe ho pustili na slobodu.

Prečítal si niekoľko článkov, no nenašiel v nich veľa informácií. Palamós bolo malé pobrežné mestečko pri Stredozemnom mori na severovýchode Španielska, asi hodinu cesty od francúzskych hraníc. Mŕtvolu dvadsaťpäťročnej Ruby Thompsonovej objavili skoro ráno surfisti. Vyplavilo ju more a najprv predpokladali, že sa utopila. Neskôr sa ukázalo, že príčinou smrti bolo uškrtenie. Posledný článok bol spreď troch týždňov a uvádzalo sa v ňom, že španielska polícia ešte stále nezatkla žiadnych podozrivých.

Medzi výsledkami vyhľadávania si všimol aj Norrisovej stránku. Klikol na odkaz, no dostal sa len na zhrnutie prípadu. Keby chcel diskutovať s členmi fóra, musel by si zriadiť používateľský profil, a tak získať prístup.

Znovu sa teda prihlásil do policajného systému a ešte raz prezrel hlásenia o nezvestných a samovraždách z posledného týždňa, ktoré by prichádzali vzhľadom na vek a pohlavie do úvahy. Preveril aj záznamy o dopravných nehodách a požiaroch, pri ktorých niekto prišiel o život a napokon sa pozrel aj na prípady z celého Nórska, ktoré boli označené kódom 9701 – podozrivé úmrtie. Toto štvorčísle používali, keď bola smrť obeť nečakaná, náhla a vyšetrovali, či nešlo o trestný čin. O niektorých prípadoch sa písalo v médiách. Našiel článok o narkomanovi, ktorý vyvádzal v autobuse do Hedmarky. Šofér ho prinútil vystúpiť. Na ďalší deň ho našli zmrznutého na okraji cesty.

Trvalo mu takmer hodinu, kým sa cez to všetko prehrýzol, ale záver bol jasný. Astria, alebo ako sa volala, medzi týmito obeťami nebola.

Poslal Norrisovej formálnu odpoveď, v ktorej ju požiadal o IP-ad-

resu, a spýtal sa jej, či Astria niekedy spomenula niečo konkrétne o svojej rodine alebo o ich dome v Španielsku. Potom sa obliekol a pobral sa von odhrabať sneh.

4

Asi pred týždňom začalo snežiť a začal duť studený severovýchodný vietor. V noci nasnežilo vyše pol metra. Odvtedy viseli nad mestom sivé mračná a z nich sa sypali ďalšie a ďalšie vločky.

Wisting zaryl lopatu do stvrdnutého snehu, ktorý nakopilo pri Lininej príjazdovej ceste odhrňacie vozidlo. Snežiť začalo približne vtedy, keď o sebe dala Astria naposledy vedieť, pomyslel si.

Kdesi nablízku zavrčala snežná fréza. Wisting si napravil čiapku. Najprv spravil v záveji chodníček vedúci k dverám, potom začal odpratávať sneh po jeho bokoch.

Do domu povyše sa nasťahovala rodina s deťmi. Wisting sa s nimi ešte nebol ani zoznámiť. Deti boli často vonku a hrali sa, no boli o dosť staršie od Amalie, a tak si nemyslel, že by sa s nimi vedela zabaviť. Chlapec mal asi desať, možno dvanásť rokov, dievčatko bolo od neho o pár rokov mladšie. Amalie mala iba päť.

Narovnal si chrbát a zahľadel sa na ne. Práve stavali snehuliaka, ale neustále sa pritom spolu naháňali. Hádzali po sebe sneh a sácali sa do závejov. Na ulici okrem nich žiadne iné deti nebývali a uvedomil si, že vlastne ani nevie, či sa s nimi Amalie vôbec zoznámila.

Náhle sa dievčatko rozplakalo. Dupajúc prešlo po chodníku k schodom, vybehlo po nich a zmizlo v dome.

Wisting stisol lopatu pevnejšie v rukách. Pracoval sústredene a cítil, ako mu po zátylku steká pot. V Austrálii je teraz leto, pomyslel si mimovoľne.

Z Michellinho mailu bolo cítiť aj úzkosť, bála sa, že Astrii sa niečo stalo a že to niečo z akéhosi dôvodu súviselo s jej novou stopou.

Považoval to za prehnané. Nevedel si predstaviť, ako by mohlo vyšetrovanie anonymnej ženy na akomsi neznámom mieste v Nórsku – a navyše, ak prebiehalo od písacieho stola – predstavovať nejaké výnimočné riziko.

No dve otázky mu aj tak nedávali pokoj: Kto bola Astria a prečo sa načisto odmlčala?

Lámal si nad tým hlavu, ale na nič neprichádzal.

Keď bol konečne hotový, zamieril domov. Doprial si dlhú teplú sprchu a ohrial si tri posledné kúsky pizze. Keď si sadol pred televízor, boleli ho kríže. Cítil všetky svaly, ktoré namáhal, keď sa zaháňal lopatou.

Načiahol sa po iPade, zapol ho a zistil, že Michelle mu odpísala. Ďakovala Wistingovi za to, že sa venoval jej podnetu, a napísala mu, že Astria sa, ako aj mnohí iní členovia, prihlasovala na fórum prostredníctvom VPN-servera. To značilo, že dátový prenos bol zašifrovaný a jej skutočná IP-adresa sa nedala vystopovať.

Astria takmer vôbec nespomínala svoju rodinu a ani ich dom v Palamóse, napísala mu. Prikladám text, ktorým sa predstavila ostatným členom.

Astria uvádzala, že nikto z jej rodiny nemá rád zimu a sneh. Neradi sa lyžujú. Namiesto chaty v horách si teda kúpili dom v Palamóse. Od malička tam chodievala vždy niekoľkokrát do roka a mesto dobre pozná. V to ráno, pondelok 17. apríla, keď polícia ohradzovala pláž páskami, si práve vyšla von zabehať. Telo Ruby Thompsonovej ležalo hneď pri vode. Astria tam stála, kým polícia neskončila obhliadku miesta činu a kým mŕtvolu neodviezli. Myslela si, že ide o nehodu, že sa dievča utopilo, a keď zistila, že smrť vyšetrujú ako vraždu, vydesilo ju to. Rozčuľovalo ju, že ešte stále nenašli vraha. Zaujalo ju to. Prialo si nejako prispieť k vyriešeniu. *Mohla by som sa v Palamóse poobzerať, keď tam nabudúce pôjdem*, písala na záver. *Možno niečo zistím.*

Wisting zodvihol pohľad od obrazovky k oknám a snehu za nimi. Možno Astria odcestovala do Španielska. To by v každom prípade vysvetľovalo, prečo o nej nenašiel žiadne informácie v registroch.

V maile nebolo v podstate nič, čo by si vyžadovalo, aby Michelle odpísal.

Niektoré články o vražde Ruby Thompsonovej ilustrovali fotografiou z pláže. Spomenul si, že na fotografiách boli aj policajti, ktorí vykonávali obhliadku. Znova sa k nim vrátil. Jeden zo zá-

berov bol urobený z diaľky. Dve policajné autá v piesku. Mŕtvolu odťahli od vody a ležala medzi autami – prikrytá. Jeden policajt sa rozprával so skupinkou dievčat a chlapcov so surferskými doskami. Trochu obďaleč postávali zvedavci a sledovali, čo sa deje. Wisting zväčšil fotografiu, aby videl, či je Astria medzi nimi, ale bol to nejasný záber s nízkym rozlíšením. Nebolo možné zistiť, či ide o ženy, alebo mužov, a už vôbec nie, či je niektorá postava oblečená, akoby si šla zabehať.

Posledný kúsok pizze vychladol a obschol. Wisting ho požul, kým otváral mail s Astriinou profilovou fotografiou. Mnohé naznačovalo, že bola v Staverne na výlete, nebývala tu. Stála v mláke, plne vyzbrojená do dažďa. Zdalo sa, že fotografiu robili s tým, že bude zábavnou spomienkou na upršanú letnú dovolenku. A okrem toho o sebe napísala, že simuluje výrobné procesy v priemysle. V Larviku a Staverne nebolo takých pracovných miest veľa. Na druhej strane však znela analýza výrobných procesov ako čosi, čo v podstate zahŕňa predovšetkým konzultácie, a tie sa dali robiť všade. Zaujal ho však jej klobúk do dažďa. Nepatril k bežnej výbave letných turistov. Pršíplášť a gumáky sa vždy hodili, keď sa niekto vydával na dovolenku do Nórska. Klobúk do dažďa však veľa ľudí nepoužívalo, bolo to niečo, čo mali na chatách.

Astria mala tridsaťdva rokov, bola teda o čosi mladšia od Line. Zamyslel sa, koľko tridsaťdvaročných žien asi žije v ich meste. Malo takmer 50 000 obyvateľov. V priemere by teda mohlo byť v každej vekovej kategórii 300 mužov a 300 žien. Keby šlo o oficiálne vyšetrovanie, mohol by si zistiť presné číslo a zoznam mien z občianskeho registra. Zrejme by sa našla aj nejaká jej rovesníčka alebo rovesník, ktorý by ju podľa fotografie spoznal – aj napriek klobúku stiahnutému do čela. Nieкто, kto s ňou pracoval alebo sa s ňou pravidelne stretával z iného dôvodu. Keby jej fotku zverejnil na Facebooku, možno by zistil jej identitu ešte dnes večer.

Ako tak nad tým uvažoval, začal sa aj on cítiť ako nejaký detektív-amatér.

Prišiel mu ďalší mail. Bola to pozvánka od Michelle Norrisovej – pozývala ho, aby sa stal členom fóra.

V prípade figuruje jedno nórske meno, napísala mu. Len to, nič viac.
Wisting odložil iPad na stôl a zobral do ruky diaľkový ovládač. Už sa do toho zamiešal až príliš.

5

V sobotu ráno sa zobudil nezvyčajne neskoro. Aj tak však bola ešte tma, keď vstával z postele.

Začítal sa do správ na internete, v pozadí mu šumelo rádio. Najprv sa pustil do miestnych noviniek.

Pri jednom článku bola fotka Ellinor Brinkovej. Wisting ju poznal zo školy. Pracovala s realitami. Rýchlo preletel text očami. Šlo o nejaký nový projekt. Mal pomôcť mladým ľuďom, pre ktorých predstavoval nákup nehnuteľnosti problém.

Vyzerala vyčerpane, no z toho, ako sa vyjadrovala, sršala energia a zanietenie.

Vedel, že bola dvakrát vydatá. Mesto, kde žili, nebolo veľké, takéto veci sa ľuďia jednoducho dozvedeli. Jej prvým manželom bol predajca áut, volal sa Moberg. Dlhو spolu nevydržali. Druhýkrát sa vydala za bankára Isaksena a prijala aj jeho meno. Narodili sa im dvaja synovia, no rozviedli sa ešte pred tým, ako chlapci dospeli. Ellinor sa potom vrátila k svojmu dievčenskému priezvisku. Najstarší syn pracoval vo firme, ktorá poskytovala finančné poradenstvo, kdesi v Osle. Mladší sa volal Trond a ten veru robil rodičom starosti. Wisting ho včera poslal do väzby.

Ellinor sa zastavila za ním na oddelení a spýtala sa ho, či by jej mohol neskôr zavolať, chcela vedieť, čo sa deje s jej synom. Prisne vzaté bol viazaný mlčanlivosťou – jej syn bol napokon dospelý, mal vyše tridsať rokov.

Našiel jej vizitku a naťukal do mobilu jej číslo.

Zodvihla mu takmer okamžite.

„Volal ti jeho advokát?“ spýtal sa jej. „Požiadal som ho, aby ti zatelefonoval.“

„Neozval sa,“ odvetila. „A v novinách o ňom tiež nič nepíšu.“

Wisting jej vysvetlil, že jej syn bude dva týždne vo väzení.

Mala napätý hlas, vystresovaný. Nechcela, aby jej syna prepustili. Chcela, aby ostal vo väzení aj počas vianočných sviatkov, lebo tak by aspoň vedela, kde je. Keď bola uňho v kancelárii, prosila Wistinga, aby sa nejako zasadil za to, aby Tronda odsúdili – a aby mu potom poskytl pomoc.

„Čo sa stane po štrnástich dňoch?“ spýtala sa ho.

Wisting jej vysvetlil, že v spolupráci s prokurátorom požiadajú o predĺženie preventívnej väzby až do súdneho pojednávania a pokúsia sa dohodnúť s riaditeľstvom zboru väzenskej a justičnej stráže na liečbe závislosti v ústave, kde si bude odpykávať trest.

Ellinor sa mu poďakovala, hoci Wisting v podstate nespravil pre jej syna nič výnimočné. Ak by sa vylicil a prestal porušovať zákon, všetci by tým získali.

Kedysi mala psa, volal sa Milos, spomenul si náhle, keď ukončil hovor. Tak ako grécky ostrov v Stredozemnom mori. Nikdy tam nebol, ale čosi sa mu marilo, že Milos znamená jablko.

Zamyslel sa, prečo si Astria vybrala práve tento nick. Vyhľadal si meno na internete a zistil, že pochádza z gréckej mytológie – presne, ako mu písala Michelle. Astria bola bohyňa spravodlivosti.

Dlhšie však nad tým hľbať nestihol, lebo sa otvorili vchodové dvere a ozvalo sa od nich hlasné *Linino Ahoj!*

Wisting vstal, zamieril k skrinke nad výlevkou a vybral z nej šálku.

„To ty si nám odhrabal sneh spredu?“ spýtala sa Line.

Mala červené líca, vyštípané od zimy.

Wisting sa usmial.

„Kde je Amalie?“ spýtal sa.

„Vyzdvihnem ju neskôr,“ odvetila Line a sadla si. „Najprv musím ešte čosi dorobiť.“

Dievčatko bolo u Sofie, ktorá mala dcéru v tom istom veku. Line a Sofie si navzájom pomáhali. Obe boli na deti samy. Line dala výpoveď v novinách, pre ktoré pracovala, keď sa jej narodila Amalie, a odvtedy bola na voľnej nohe. Ešte stále písala články, ale predovšetkým robila pre istú produkčnú spoločnosť. Podieľala sa na tvorbe dokumentárneho seriálu o jednom odloženom prípade.

O vyšetrovaní zmiznutia mladej ženy. Zaberalo jej to veľa času, viac, než predpokladala.

„Všetko v poriadku?“

Vlastne ani nevedel, čo v posledných dňoch robila, len to, že natáčala kdesi v Sørlandete a popri tom spravila niekoľko rozhovorov.

„Ale áno,“ ubezpečila ho Line. „Už pomaly končíme.“

Ponúkol jej kávu.

Na stole ešte stále ležala vizitka Ellinor Brinkovej. Line ju vzala do ruky a prešla palcom po logu maklérskej firmy.

„Čo sa chceš presťahovať?“ spýtala sa.

Wisting pokrútil hlavou.

„Jej syn je vo väzbe,“ odvetil. „Sľúbil som jej, že jej pomôžem s nejakými záležitosťami.“

Line odložila vizitku a obzrela sa.

„A čo vianočné ozdoby?“ spýtala sa. „Už je takmer polovica decembra. Vždy si aspoň zavesil svetielka na ten stromček pred domom.“

„Vlani dosvietili,“ odvetil jej Wisting.

„Tak kúp nové,“ usmiala sa naňho Line.

Vstala a zamierila do komory, kde mal odloženú vianočnú výzdobu. Netrvalo dlho a vrátila sa s veľkou lepenkovou škatuľou, z ktorej vytrčal adventný svietnik.

„Pomôžem ti s tým?“ ponúkla sa.

Wisting pokrútil hlavou.

„Len to polož tam,“ povedal a ukázal na linku.

Line ho poslúchla, no po chvíli predsa len vybrala zo škatule aspoň svietnik. Utrela z neho prach a položila ho na parapet pred kuchynské okno.

„Naješ sa dnes večer s nami?“ spýtala sa a znova si sadla. „Hodím niečo narýchlo do kastróla na sporák. Chystám sa s Amalie nakúpiť.“

„Rád,“ odvetil Wisting.

„Na Vianoce by chcela tablet,“ pokračovala Line.

„A dostane ho?“

„Nie odo mňa,“ odvetila Line.

Wisting zobral do ruky svoj iPad a načítal na obrazovku Astriinu fotku. S Line boli približne v rovnakom veku.

„Nepoznáš ju náhodou?“ spýtala sa.

Line zobrala tablet do rúk, zahľadela sa na fotku a zväčšila ju.

„Mala by som?“ spýtala sa.

„Ten záber je zo Stavernu,“ odvetil Wisting.

„To vidím,“ pokývala hlavou Line a hneď ňou aj potriasla. „Nie, nepoznám ju.“

„Mohol by to byť ktokoľvek, nemusí byť odtiaľto,“ dodala. „O čo vlastne ide?“

Wisting si odpil z kávy. Bolo to príliš komplikované.

„Zrejme o nič,“ odvetil.

Line mu podávala iPad, no nepustila ho z ruky.

„O niečo predsa len ide,“ poznamenala a skúmavo si ho premerala.

„Zatiaľ ešte neviem,“ odvetil Wisting. „Dostal som čosi ako oznámenie o nezvestnej osobe.“

„Čo znamená to ‚čosi ako‘?“

Wisting uvažoval, ako jej to vysvetliť.

„Je nezvestná – na internete,“ povedal a objasnil jej všetky súvislosti.

Line si pošúchala čelo – ako vždy, keď o niečom uvažovala.

„Čo s tým budeš robiť?“ spýtala sa.

„Veľa sa toho robiť nedá,“ odvetil Wisting.

Line si znova sadla.

„Množstvo ľudí prežíva väčšinu svojho života na internete,“ povedala. „Tam pracujú, tam sa stretávajú. Jej zmiznutie by ste predsa začali vyšetrovať, keby vám nejaký zamestnávateľ oznámil, že už týždeň nevie nič o svojej zamestnankyni, nie?“

„Toto je niečo iné,“ vyhlásil Wisting.

Line si odpila z kávy a pokrútila hlavou.

„Vlastne nie,“ odvetila.

„Problémom je, že nikto nepozná jej skutočnú identitu,“ pripomenul jej Wisting. „A trochu som sa tomu venoval – nenachádzam nič, čo by naznačovalo, že zmizla.“

„Takže si myslíš, že sa jej *mohlo* niečo stať?“ spýtala sa Line.